★ ব্ৰেখটীয় নাট্যধাৰা

ব্ৰেখ্ট নামৰ এগৰাকী জাৰ্মানী নাট্যকাৰৰ সৃষ্টিশীলতাৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰি ব্ৰেখটীয় নাটকৰ উদ্ভৱ হয়। ব্ৰেখটে নাটকত সামাজিক সমস্যাসমূহক মাৰ্ক্সীয় পদ্ধতি প্ৰয়োগ কৰি সমাধানৰ উপায় উলিয়াবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। সমাজতান্ত্ৰিক বাস্তৱবাদত বিশ্বাসী ব্ৰেখটে সমাজৰ বৈপ্লৱিক পুনৰ গঠন বিচাৰিছিল।

★ ব্ৰেখটৰ মতে: মানুহ দৈৱৰ হাতৰ পুতলা নহয়, নিয়তি অৱশ্যম্ভাৱী বুলি কথা এটা নাই, মানুহক আৰু মানৱ সমাজক সক্ৰিয় শক্তি প্ৰয়োগেৰে যে সামাজিক শোষণ, অবিচাৰ আদি, সমাজখনক দুৰ্নীতিমুক্ত আৰু নিকা কৰিব পাৰি তাত তেওঁ বিশ্বাস কৰিছিল। ব্ৰেখটৰ এনে ভাবনাক অনুসৰণ কৰি ৰচনা কৰা অসমীয়া নাটক কেইখনমান হ'ল - মুনীন শৰ্মাৰ সত্যাৰ সংকট, অৰুণ গোস্বামীৰ আস্তি; প্ৰফুল্ল বৰাৰ বান, বিনোদ শৰ্মাৰ লাইটন, বসন্ত ভট্টৰ উজ্জীৱন, কিৰিটি ভট্টৰ সুপোনায়, পদ্মৰ সালচিত, এমন কন্যাৰ কথা আদি।

কবি আৰু বাৰ্টোল্ট ব্ৰেখ্টে তেওঁৰ নাটকত উপস্থাপন কৌশল হিচাপে এক নতুন ধৰণৰ পৰীক্ষা চলায়। যাক 'এপিক বা মহাকাব্যিক বৰ্ণনাত্মক কৌশল' বোলা হয়। এই নাট্যকৌশলত কেইটিমান গুণ সন্নিৱিষ্ট হৈ আছে - ঐতিহাসিকৰণ, মহাকাব্যৰ বৰ্ণনাধৰ্মী বাচনৰীতি আৰু বিচ্ছিন্নতা। অৱশ্যে এই বিচ্ছিন্নতা মোহৰ পৰা বিচ্ছিন্নতাহে, সমাজৰ চিন্তাৰ পৰা নহয়। ব্ৰেখটীয় নাট্যধাৰাৰ এক বৈশিষ্ট্য হ'ল - বৰ্ণনাৰীতি মহাকাব্যৰ দৰে; ইয়াত বক্তা, শ্ৰোতা আৰু দৰ্শকৰ মাজত তৰ্কৰ ইংগিত থাকে। উল্লেখযোগ্য যে, এই ধাৰাৰ নাটকত দৃশ্যসজ্জা, পোছাক আদিৰে মায়াজাল ৰচনা কৰাৰ পৰিৱৰ্তে সকলো ঘটনা বাস্তৱসন্মতভাৱে উপস্থাপন কৰাতহে অধিক গুৰুত্ব প্ৰদান কৰা হয়।